

L'Esteban Montañà, fill de Vilassar de Dalt, és un home amb una gran experiència empresarial. De professió és administrador de finques, però ha treballat en molts altres àmbits i ha fet feines molt variades, des de ben jove. Els seus pares tenien una botiga i una agència de transports, i després de treballar-hi durant els primers anys de joventut, va haver de fer el servei militar, on va començar a espavilar-se amb els seus propis negocis, que per l'època i el lloc on els posava en pràctica eren tota una aventura. I és que el nostre protagonista assegura que sempre va tenir esperit emprenedor.

Avui, en qualsevol cas, l'Esteban i la seva dona, la Carme Puig, que és agent de la propietat immobiliària, tenen una empresa a El Masnou que va fundar el pare d'ella, el senyor Enric Puig, l'any 1946. El gendre hi va començar com a col·laborador cinc anys després, i en acabar el servei, el 1953, hi va entrar a treballar de ple, amb vint-i-cinc anys i una mínima experiència, no en va ja havia comprat un parell de cases que, recorda, li van costar cinc-centes pessetes cadascuna. És clar que llavors aquesta quantitat havia de ser una fortuna.

Tothom sap que els inicis solen ser durs, i en aquest sentit l'Esteban ens confessa que fer urbanitzacions va ser l'experiència més difícil, per a ell: **"Jo era el que donava la cara i havia de barallar-me amb l'ajuntament."** En una ocasió, per exemple, l'alcalde de Vilassar del moment, el senyor Joan Brasó, el va acusar d'haver-se carregat un carrer al plànol, i llavors el va haver de repetir amb tots els carrers del poble, que en aquella època ni tan sols eren coneguts pel nom per bona part de la gent que hi vivia.

Finques Puig, per la seva part, s'ha dedicat bàsicament a l'administració de finques, tot i que també ha basat la seva activitat en la compra i venda i, a temporades, ha treballat fins i tot en la construcció. El seu radi d'actuació abasta pobles costaners i de l'interior del Maresme, com Vilassar mateix, Premià, Alella, Teià i El Masnou. Aquí hi ha hagut sempre turisme de Barcelona, persones que hi llogaven cases com a segona residència, per als caps de setmana i les vacances d'estiu: **"Abans llogàvem fins a vuit-centes cases per any, a gent de la ciutat, però ara amb prou feines en lloguem cinquanta, perquè tothom s'ha anat fent la caseta per a segona residència a la zona."**

El Masnou té fama de ser molt car, i l'Esteban ens n'explica la raó: **"Des de sempre hi han viscut famílies riques de Barcelona, i també molts capitans de vaixell i mariners; hi van arribar a sumbar tres-centes seixanta famílies de capitans, i aquestes eren les que tenien les cases més boniques. Els treballadors dels vaixells, en canvi, tenien casetes senzilles a Ocata, un barri de El Masnou que abans era obrer i ara és de classe mitjana."**

Les típiques cases blanques de barri de pescadors, per la seva part, encara s'hi conserven, per exemple la casa del fundador de l'Orfeó Català, en Lluís Millet. I quant a obres especialment significatives al municipi, el nostre entrevistat està d'acord amb nosaltres

que cal destacar per damunt de tot el campanar de El Masnou, així com també un gran número de torres, totes elles de gran bellesa arquitectònica.

Actualment, doncs, El Masnou és un municipi que pot semblar car però que no ho és tant, sobretot si comparem els seus preus amb els d'alguns barris de Barcelona. Un pis de quatre habitacions val uns setze milions de pessetes, i un de tres entre els catorze i els quinze. Una torre d'uns mil metres quadrats de jardí i uns tres-cents d'edificats costa uns quaranta-cinc milions. L'urbanisme i els serveis, a més, han millorat molt; l'Esteban ens comenta, per exemple, que per tal d'evitar problemes amb les rierades que sovint afecten la zona, les institucions s'han gastat una gran suma de diners, en canalitzacions. Com a resultat, podem deduir que la qualitat de vida al municipi n'ha resultat molt beneficiada.

És ben sabut, d'altra banda, que la feina d'un administrador de finques no és gens fàcil, ja que ha de fer d'àrbitre entre el propietari d'un immoble i els llogaters, quan hi ha enfrontaments. Així doncs, la trajectòria del nostre protagonista a Finques Puig no ha estat lliure de conflictes; és clar que sembla que se n'ha sortit prou bé: **"Les enrabiades te les has d'agafar amb calma, ja que així com de vegades et porten disgustos, a voltes acaben donant-te alegries."** No ens en podem estar, tanmateix, d'afegir aquí una de les moltes anècdotes que ens explica l'Esteban: **"M'ha arribat a trucar un senyor a les dotze de la nit, protestant perquè la veïna feia soroll, demanant que es tragués les sabates, i m'ha penjat el telèfon sense dir-me ni qui era ell ni on vivia. Llavors penso que s'havia de descarregar amb algú, que m'ha tocat a mi i prou."**

Cal destacar que l'empresa té uns quants milers de persones com a administrats, la majoria des de fa molts anys, i que no hi ha secrets, per aconseguir aquesta fidelitat: **"Hem mirat sempre d'oferir un servei just, sense abusar econòmicament de ningú ni carregar mai comissions —que sé que n'hi ha que ho fan—, tant si hem hagut de fer pintar un pis com si hem hagut de fer fer una clau nova."** La gent aprecia molt la contribució de Finques Puig a la comarca, i tant l'Esteban com la Carme en són plenament conscients, així que mai no han fet publicitat, funcionant com funciona que els uns els recomanin als altres. Tot plegat els omple d'orgull, és clar.

Així les coses, el nostre interlocutor en aquestes dues pàgines vol compartir el seu protagonisme aquí amb la seva esposa, de qui diu que és la que ha treballat més per a l'èxit de l'empresa familiar, i aprofita l'avinentsa per donar-li les gràcies públicament, perquè sempre li ha donat el seu suport, en tot allò que ell ha necessitat, i perquè sempre ha confiat en ell. Cal afegir que ara treballen a Finques Puig, a part de l'Esteban i la Carme, la seva filla, la Josefina, i el seu gendre, en Domènec Castro, juntament amb quatre empleats, i que per tant el negoci ha conegut ja tres generacions diferents. Esperem que aquesta tradició continuï amb el mateix èxit i satisfacció que fins ara ha tingut aquesta nissaga, a El Masnou.

Esteban Montaña – El Masnou (el Maresme)